KOMISJA
EUROPEJSKA

Bruksela, dnia 14.9.2016 r.
COM(2016) 594 final

2016/0284 (COD)

Wniosek

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

ustanawiające przepisy dotyczące wykonywania praw autorskich i praw pokrewnych mające zastosowanie do niektórych transmisji *online* prowadzonych przez organizacje radiowe i telewizyjne oraz do retransmisji programów telewizyjnych i radiowych

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

{SWD(2016) 301 final}
{SWD(2016) 302 final}

UZASADNIENIE

1. KONTEKST WNIOSKU

• Przyczyny i cele wniosku

Technologie cyfrowe ułatwiają rozpowszechnianie utworów i innych chronionych treści oraz ułatwiają dostęp do nich. Korzysta z tego 49 % europejskich użytkowników internetu, którzy uzyskują dostęp do muzyki, treści audiowizualnych i gier online[1]. Nadawcy oraz dostawcy usług retransmisji zwiększają inwestycje w rozwój usług cyfrowych i usług *online* związanych z rozpowszechnianiem programów radiowych i telewizyjnych. Internetowa oferta nadawców obejmuje w szczególności usługi simulcastingu (kanały telewizyjne i radiowe transmitowane *online* równolegle z tradycyjną transmisją satelitarną, kablową lub naziemną), usługi telewizyjne typu catch-up[2] i podcasty. Mimo coraz większej różnorodności usług internetowych programy nadawców są często nadal niedostępne *online* dla obywateli Unii mieszkających w innych państwach członkowskich. Ponadto oferta usług retransmisji kanałów telewizyjnych i radiowych z innych państw członkowskich w całej UE jest zróżnicowana.

Organizacje radiowe i telewizyjne transmitują każdego dnia wiele programów informacyjnych, kulturalnych, politycznych, dokumentalnych i rozrywkowych, które uzyskały w ramach licencji lub wyprodukowały samodzielnie. Programy te zawierają rozmaite chronione treści, takie jak utwory audiowizualne, muzyczne, literackie czy graficzne. W związku z tym pojawia się skomplikowana kwestia weryfikacji praw w przypadku wielu podmiotów praw. Często zdarza się, że prawa należy zweryfikować w krótkim terminie, w szczególności w przypadku przygotowywania programów informacyjnych czy publicystycznych. Aby udostępniać swoje usługi za granicą, organizacje radiowe i telewizyjne muszą posiadać prawa wymagane na danych terytoriach, przez co kwestia weryfikacji praw staje się bardziej skomplikowana. W przypadku przekazu satelitarnego weryfikacja praw stała się łatwiejsza dzięki zastosowaniu zasady państwa pochodzenia określonej w dyrektywie dotyczącej transmisji satelitarnej i kablowej (dyrektywa 93/83/EWG), zgodnie z którą nadawcy mogą weryfikować prawa tylko w jednym państwie członkowskim. Dyrektywa ta nie ma zastosowania, gdy nadawca weryfikuje prawa w odniesieniu do swoich usług *online*.

Operatorzy usług retransmisji, którzy łączą wiele kanałów telewizyjnych i radiowych w pakiety, również napotykają trudności w nabywaniu wszystkich praw niezbędnych do retransmisji programów telewizyjnych i radiowych emitowanych przez organizacje radiowe i telewizyjne. W dyrektywie dotyczącej transmisji satelitarnej i kablowej przewidziano system obowiązkowego zbiorowego zarządzania retransmisjami drogą kablową programów telewizyjnych i radiowych z innych państw członkowskich. System ten ułatwia weryfikację praw, lecz nie obejmuje usług retransmisji drogą inną niż kablowa, za pośrednictwem zamkniętych sieci łączności elektronicznej, takich jak IPTV (telewizja lub radio w systemach sieci zamkniętych opartych na protokole IP). Kwestia weryfikacji praw jest zatem dużym obciążeniem dla operatorów, którzy chcą mieć możliwość świadczenia takich usług retransmisji, w szczególności jeżeli prowadzą retransmisję programów telewizyjnych i radiowych z innych państw członkowskich.

---

[1] Źródło: Eurostat, „Community survey on ICT usage in households and by individuals” (Wspólnotowe badanie korzystania z TIK w gospodarstwach domowych i przez osoby prywatne), 2014 r.

[2] Telewizja typu „catch-up” umożliwia konsumentom oglądanie programów w dowolnie wybranym czasie. Ogólnie rzecz biorąc, podstawą tej koncepcji jest weryfikacja praw do emisji programu w ustalonym okresie, zazwyczaj 7 do 30 dni po transmisji.

Celem niniejszego wniosku jest promowanie transgranicznego świadczenia usług dodatkowych w stosunku do emisji oraz ułatwianie cyfrowych retransmisji programów telewizyjnych i radiowych pochodzących z innych państw członkowskich za pośrednictwem zamkniętych sieci – poprzez dostosowanie unijnych ram prawnych. Wniosek ma na celu zaradzenie trudnościom związanym z weryfikacją praw. Stwarza on warunki, dzięki którym nadawcy i operatorzy usług retransmisji mogą oferować szerszy dostęp do programów telewizyjnych i radiowych w całej UE. W rezultacie niniejszy wniosek ułatwia konsumentom dostęp do większej liczby programów telewizyjnych i radiowych pochodzących z innych państw członkowskich, zarówno w kontekście dodatkowych usług *online* świadczonych przez organizacje radiowe i telewizyjne jak i usług retransmisji. Wniosek wprowadza wspólne podejście w Unii i zarazem utrzymuje wysoki poziom ochrony podmiotów praw. W ten sposób przyczynia się do funkcjonowania rynku wewnętrznego jako obszaru bez wewnętrznych granic.

- **Spójność z przepisami obowiązującymi w tej dziedzinie polityki**

Strategia jednolitego rynku cyfrowego[3] obejmuje szereg inicjatyw mających na celu stworzenie wewnętrznego rynku treści i usług cyfrowych. Komisja podjęła pierwszy krok w tym kierunku w grudniu 2015 r., przedstawiając wniosek dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie zapewnienia możliwości transgranicznego przenoszenia na rynku wewnętrznym usług online w zakresie treści[4].

Niniejszy wniosek jest związany z jednym z głównych celów określonych w strategii jednolitego rynku cyfrowego: zapewnienie użytkownikom w całej UE szerszego dostępu do programów telewizyjnych i radiowych w internecie. Promowanie transgranicznego świadczenia usług *online* dodatkowych w stosunku do emisji oraz ułatwianie cyfrowych retransmisji programów telewizyjnych i radiowych pochodzących z innych państw członkowskich przynosi korzyść użytkownikom, ponieważ jest ważnym etapem w pokonywaniu konkretnej przeszkody w transgranicznym dostępie do nadawanych treści.

Niniejszy wniosek jest spójny z instrumentami prawnymi w dziedzinie prawa autorskiego, w szczególności z dyrektywami: 93/83/EWG, 2001/29/WE, 2006/115/WE i 2014/26/UE. Wspomniane dyrektywy oraz niniejszy wniosek przyczyniają się do funkcjonowania rynku wewnętrznego, zapewniają wysoki poziom ochrony podmiotów praw i ułatwiają weryfikację praw.

Niniejszy wniosek przyczynia się również do poprawienia transgranicznego zasięgu audiowizualnych usług medialnych, a zatem uzupełnia dyrektywę 2010/13/UE[5].

- **Spójność z innymi politykami Unii**

Zgodnie z art. 167 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) Unia musi w swoim działaniu na podstawie traktatów uwzględniać aspekty kulturalne. Ułatwiając dostęp do programów telewizyjnych i radiowych, niniejszy wniosek zwiększa dostęp do treści kulturalnych, wiadomości i informacji.

Niniejszy wniosek przyczynia się do wspierania interesów konsumentów poprzez zwiększanie dostępu do programów telewizyjnych i radiowych z innych państw członkowskich, jest zatem spójny z polityką UE w dziedzinie ochrony konsumentów oraz z art. 169 TFUE.

---

3 COM(2015) 192 wersja ostateczna.
4 COM(2015) 627 wersja ostateczna.
5 Dz.U. L 95 z 15.4.2010, s.1–24.

2. PODSTAWA PRAWNA, POMOCNICZOŚĆ I PROPORCJONALNOŚĆ

• Podstawa prawna

Podstawą niniejszego wniosku dotyczącego rozporządzenia jest art. 114 TFUE. Wspomniany artykuł nadaje UE prawo do przyjmowania środków, które mają na celu ustanowienie i funkcjonowanie rynku wewnętrznego. Obejmuje to kwestię swobodnego świadczenia usług i korzystania z nich.

Dyrektywą 2001/29 Unia zharmonizowała prawa dotyczące internetowego upowszechniania utworów i innych przedmiotów objętych ochroną oraz retransmisji programów telewizyjnych i radiowych (w szczególności prawo do zwielokrotniania, publicznego udostępniania i podawania do wiadomości).

Niniejszy wniosek dotyczący rozporządzenia ma na celu ułatwienie weryfikacji praw w odniesieniu do dodatkowych usług *online* świadczonych przez organizacje radiowe i telewizyjne. Cel ten osiąga poprzez wprowadzenie zasady państwa pochodzenia, zgodnie z którą dana czynność podlegająca prawu autorskiemu ma miejsce wyłącznie w państwie członkowskim, w którym dana organizacja radiowa lub telewizyjna ma siedzibę. Ułatwia on również weryfikację praw do usług retransmisji świadczonych w sieciach zamkniętych (innych niż sieci kablowe), gdyż wprowadza zasady dotyczące obowiązkowego zbiorowego zarządzania. Celem wniosku jest między innymi uwzględnienie zmian technologicznych, które wymagają dostosowania uprzednio zharmonizowanych ram prawnych.

Proponowanym instrumentem jest rozporządzenie, gdyż należy zapewnić, by wprowadzane zasady prowadziły do osiągnięcia celu w jednolity sposób i by miały bezpośrednie zastosowanie.

• Pomocniczość (w przypadku kompetencji niewyłącznych)

Kwestia poruszona w niniejszym wniosku, a mianowicie zwiększenie dostępu obywateli Unii do programów telewizyjnych i radiowych, ma w swojej istocie charakter transgraniczny. Jedynie instrument unijny może ustanowić regułę, zgodnie z którą zasada państwa pochodzenia ma zastosowanie do transgranicznych transmisji programów telewizyjnych i radiowych. Jeżeli chodzi o wykonywanie praw do retransmisji, jedynie instrument unijny może usunąć obecną fragmentację rynku w odniesieniu do sposobu zarządzania prawami dotyczącymi usług retransmisji cyfrowej, zapewniając w ten sposób operatorom retransmisji pewność prawa. Niemniej jednak pewne określone przepisy dotyczące stosowania obowiązkowego zbiorowego zarządzania w odniesieniu do usług retransmisji świadczonych w zamkniętych sieciach powinny być ustanawiane przez państwa członkowskie.

• Proporcjonalność

We wniosku ustanawia się mechanizmy wspomagające, aby ułatwić weryfikację praw autorskich i praw pokrewnych w odniesieniu do niektórych rodzajów transmisji *online* i retransmisji programów telewizyjnych i radiowych w sieciach zamkniętych. Wniosek jest ukierunkowany i obejmuje jedynie określone segmenty rynku (dodatkowe usługi *online* świadczone przez nadawców i niektóre usługi retransmisji świadczone poprzez IPTV oraz inne „zamknięte" sieci łączności elektronicznej), natomiast inne usługi (np. usługi na żądanie niezwiązane z emisją) nie wchodzą w jego zakres. Ponadto wniosek nie zobowiązuje organizacji radiowych i telewizyjnych do świadczenia dodatkowych usług *online* za granicą ani nie zobowiązuje operatorów usług retransmisji do oferowania programów z innych państw członkowskich. Wniosek nie stoi również na przeszkodzie swobodzie zawierania przez strony umów w celu ograniczenia eksploatacji praw, których dotyczy zasada państwa pochodzenia, zawieranych zgodnie z prawem unijnym.

Jeżeli chodzi o zasadę państwa pochodzenia stosowaną w odniesieniu do weryfikacji praw do dodatkowych usług *online* świadczonych przez nadawców, jej zastosowanie polega na zlokalizowaniu odpowiednich czynności podlegających prawu autorskiemu do celów wykonania danych praw (np. uzyskania licencji). Państwo pochodzenia nie ma zatem wpływu na lokalizację odnośnych czynności podlegających prawu autorskiemu, jeżeli prawa nie zostały zweryfikowane (tj. w przypadku transmisji bez zezwolenia).

Jeżeli chodzi o prawa do retransmisji, wniosek wpływa wyłącznie na wykonywanie tych praw, a nie na same prawa. Ponadto wniosek obejmuje retransmisje w takim zakresie, w jakim dotyczą one programów telewizyjnych i radiowych pochodzących z innych państw członkowskich.

- **Wybór instrumentu**

Rozporządzenie ma bezpośrednie zastosowanie w państwach członkowskich. Instrument ten gwarantuje zatem jednolite stosowanie przepisów w całej Unii i ich wejście w życie w tym samym czasie. Dzięki temu można zapewnić usługodawcom działającym na różnych terytoriach pełną pewność prawa. Bezpośrednie stosowanie przepisów niniejszego wniosku może zapobiec rozdrobnieniu prawnemu i zapewnić zharmonizowany zbiór zasad ułatwiający transgraniczną emisję programów telewizyjnych i radiowych *online* oraz świadczenie usług retransmisji.

3. WYNIKI OCEN *EX POST*, KONSULTACJI Z ZAINTERESOWANYMI STRONAMI I OCEN SKUTKÓW

- **Oceny ex post/kontrole sprawności obowiązującego prawodawstwa**

Komisja przeprowadziła ocenę dyrektywy 93/83/EWG[6], a w szczególności oceniła skuteczność i adekwatność zasady państwa pochodzenia stosowanej do transmisji satelitarnych oraz zasad dotyczących obowiązkowego zbiorowego zarządzania retransmisjami drogą kablową. Z oceny tej wynika, że wspomniane mechanizmy ułatwiają weryfikację praw autorskich i praw pokrewnych w przypadku transgranicznej transmisji programów drogą satelitarną i równoczesnej retransmisji kablowej programów z innych państw członkowskich. W ocenie wskazano jednak, że ze względu na charakter przepisów dotyczących konkretnej technologii dyrektywa 93/83/EWG nie ma zastosowania do nowych cyfrowych technologii, które pojawiły się w ostatnich latach i są wykorzystywane do transmisji i retransmisji programów telewizyjnych i radiowych.

- **Konsultacje z zainteresowanymi stronami**

W dniach od 24 sierpnia do 16 listopada 2015 r. przeprowadzono konsultacje społeczne w sprawie przeglądu dyrektywy 93/83/EWG[7]. Respondentów poproszono o opinię na temat funkcjonowania zasad dotyczących weryfikacji praw dla nadawców satelitarnych i operatorów sieci kablowych oraz o wskazanie, czy istnieje potrzeba rozszerzenia tych zasad na transmisje *online* i retransmisje drogą inną niż kablowa. Ponadto w latach 2015–2016 Komisja prowadziła szeroko zakrojone dyskusje z zainteresowanymi stronami (nadawcami publicznymi i komercyjnymi, operatorami usług telekomunikacyjnych, podmiotami praw i organizacjami zbiorowego zarządzania) na temat kwestii związanych z internetowymi transmisjami i retransmisjami programów telewizyjnych i radiowych.

---

[6] Zob. ocena *ex post* (REFIT) dyrektywy dotyczącej transmisji satelitarnej i kablowej (93/83/EWG).

[7] Zob. streszczenie sprawozdania dotyczącego odpowiedzi na konsultacje społeczne w sprawie przeglądu dyrektywy dotyczącej transmisji satelitarnej i kablowej https://ec.europa.eu/digital-single-market/en/news/full-report-public-consultation-review-eu-satellite-and-cable-directive.

Ogólnie konsumenci opowiadają się za znacznym rozszerzeniem zasady państwa pochodzenia, tak aby obejmowała wszystkie usługi *online*, mimo iż niektórzy respondenci uważają, że mechanizm ten może nie wystarczyć do zapewnienia transgranicznego dostępu. Wszyscy nadawcy publiczni i komercyjne stacje radiowe opowiadają się za stosowaniem zasady państwa pochodzenia do usług *online* związanych z emisją. Nadawcy komercyjni, podmioty praw i organizacje zbiorowego zarządzania mają natomiast znaczne zastrzeżenia w odniesieniu do rozszerzenia stosowania tej zasady. Uważają, że każde takie rozszerzenie ograniczy ich zdolność do udzielania licencji na prawa na zasadzie terytorialnej.

Konsumenci, operatorzy kablowi i telekomunikacyjni, nadawcy publiczni i znaczna większość organizacji zbiorowego zarządzania popierają ewentualne rozszerzenie obowiązkowego zbiorowego zarządzania na równoczesne retransmisje programów telewizyjnych i radiowych na platformach innych niż platformy kablowe. Wiele organizacji zbiorowego zarządzania i wielu nadawców publicznych oraz niektórzy operatorzy kablowi i telekomunikacyjni domagają się, by rozszerzenie ograniczyć do „środowisk zamkniętych", które funkcjonują podobnie do sieci kablowych. Większość podmiotów praw sprzeciwia się ewentualnemu rozszerzeniu systemu obowiązkowego zbiorowego zarządzania ze względu na potencjalne zakłócenia na rynkach. Nadawcy komercyjni na ogół są również temu przeciwni.

Środki przewidziane w niniejszym wniosku uwzględniają szereg uwag zgłoszonych przez zainteresowane strony, zwłaszcza w odniesieniu do zakresu rozszerzenia zasady państwa pochodzenia (np. świadczone przez nadawców usługi wideo na żądanie nie wchodzą w zakres wniosku, a nowe przepisy odnoszą się tylko do weryfikacji praw niezbędnych dla dodatkowych usług *online*) i mechanizmu obowiązkowego zbiorowego zarządzania prawami (który ogranicza się do sieci zamkniętych).

- **Gromadzenie i wykorzystanie wiedzy eksperckiej**

Przeprowadzono analizy prawne[8] i ekonomiczne[9] w odniesieniu do stosowania prawa autorskiego UE w otoczeniu cyfrowym (w szczególności w odniesieniu do internetowych transmisji i retransmisji w sieciach cyfrowych). Ponadto w latach 2015–2016 przeprowadzono badanie na potrzeby oceny dyrektywy dotyczącej transmisji satelitarnej i kablowej oraz oceny możliwości rozszerzenia jej zakresu[10].

- **Ocena skutków**

W odniesieniu do niniejszego wniosku przeprowadzono ocenę skutków[11]. W dniu 22 lipca 2016 r. Rada ds. Kontroli Regulacyjnej wydała pozytywną opinię przy założeniu, że ocena

---

8 [8]Study on the application of Directive 2001/29/EC on copyright and related rights in the information society („Badanie dotyczące stosowania dyrektywy 2001/29/WE w sprawie prawa autorskiego i praw pokrewnych w społeczeństwie informacyjnym" (zob. w szczególności część dotyczącą retransmisji treści chronionych prawem autorskim w sieciach cyfrowych)): http://ec.europa.eu/internal_market/copyright/studies/index_en.htm;
Badanie dotyczące prawa do podawania do wiadomości i jego związku z prawem do zwielokrotniania w transgranicznych transmisjach cyfrowych: http://ec.europa.eu/internal_market/copyright/docs/studies/141219-study_en.pdf

9 Economic Analysis of the Territoriality of the Making Available Right in the EU („Analiza ekonomiczna terytorialności prawa podawania do wiadomości w UE"): http://ec.europa.eu/internal_market/copyright/docs/studies/1403_study1_en.pdf

10 Survey and data gathering to support the evaluation of the Satellite and Cable Directive 93/83/EEC and assessment of its possible extension („Ankieta i gromadzenie danych na potrzeby oceny dyrektywy dotyczącej transmisji satelitarnej i kablowej 93/83/EWG oraz oceny ewentualnego rozszerzenia jej zakresu"), 2016 r. [Add reference when published].

11 Add link to IA and Executive Summary

skutków zostanie poprawiona[12]. W końcowej ocenie skutków uwzględniono uwagi zawarte we wspomnianej opinii.

W ocenie skutków przeanalizowano dwie grupy wariantów strategicznych dotyczące ułatwienia weryfikacji praw: (i) w odniesieniu do transmisji *online* programów telewizyjnych i radiowych; oraz (ii) w odniesieniu do cyfrowych retransmisji programów telewizyjnych i radiowych.

Jeżeli chodzi o transmisje *online* programów telewizyjnych i radiowych, poza wariantem podstawowym przeanalizowano trzy warianty strategiczne. Wariant nielegislacyjny (wariant 1), polegający na promowaniu dobrowolnych umów w celu ułatwienia weryfikacji praw w odniesieniu do usług *online* świadczonych przez niektórych nadawców, nie został przyjęty, ponieważ jego wynik jest niepewny, gdyż zależałby od chęci zainteresowanych stron do udzielania licencji na prawa, a także ponieważ nie zapewniałby jednolitego systemu udzielania licencji. Stosowanie zasady państwa pochodzenia do transmisji *online* zbadano w ramach dwóch wariantów legislacyjnych: w ramach wariantu 2 zakres stosowania ograniczono do świadczonych przez nadawców usług *online* dodatkowych w stosunku do pierwotnych emisji (w szczególności usług simulcastingu i usług typu catch-up); w ramach wariantu 3 zakres stosowania rozszerzono na transmisje *online* niezwiązane z emisją (usługi webcastingu). Wariant 2 obniżyłby znacząco koszty transakcji ponoszone przez nadawców chcących udostępnić swoje transmisje *online* i za granicą. Zasadniczo w ramach wariantu 3 korzyści te objęłyby dostawców usług webcastingu; zważywszy jednak, że rynek webcastingu znajduje się nadal w fazie rozwoju i że operatorzy usług *online* mogą z łatwością przenieść swoją siedzibę w UE, wariant ten doprowadziłby również do braku pewności prawa dla podmiotów praw i mógłby doprowadzić do obniżenia poziomu ochrony. Wariant 3 został zatem odrzucony. Uznano, że lepszym rozwiązaniem będzie zastosowanie zasady państwa pochodzenia wyłącznie do niektórych precyzyjnie określonych usług *online* świadczonych przez nadawców (wariant 2). Wariant ten pozwala obniżyć koszty transakcji związane z transmisjami transgranicznymi, dzięki czemu stworzy nadawcom nowe możliwości oferowania usług *online* za granicą, w szczególności w odniesieniu do treści, które nie są związane z wyłącznością terytorialną. Wariant ten nie ogranicza podmiotów praw i nadawców pod względem możliwości dalszego udzielania licencji na prawa w oparciu o zasadę terytorialną pod warunkiem zachowania zgodności z wymogami prawa unijnego i krajowego.

Jeżeli chodzi o cyfrowe retransmisje programów telewizyjnych i radiowych, oprócz wariantu podstawowego przeanalizowano dwa warianty strategiczne. W ramach wariantu 1 zakres stosowania obowiązkowego zbiorowego zarządzania prawami ograniczono do usług retransmisji IPTV i innych usług retransmisji świadczonych za pośrednictwem „zamkniętych" sieci łączności elektronicznej, natomiast w wariancie 2 zakres obejmowałby również usługi retransmisji OTT, o ile są świadczone na rzecz określonej liczby użytkowników. Wprawdzie w wariancie 2 obniżone koszty transakcji za weryfikację praw dotyczyłyby większej liczby usług retransmisji, jednak wariant ten wiązałby się również z ryzykiem dla podmiotów praw, polegającym na ograniczeniu ich wyłącznych praw *online* i strategii rozpowszechniania, co prowadziłoby do zmniejszenia dochodów z licencji. Wariant 1 nie wiązał się z takim ryzykiem, ponieważ większość usług retransmisji świadczonych za pośrednictwem „zamkniętych" sieci łączności elektronicznej odbywa się z wykorzystaniem gotowej infrastruktury istniejącej na określonym terytorium. Wariant 1 uznano za wariant preferowany. Oczekuje się, że zapewni on konsumentom większy wybór usług retransmisji programów telewizyjnych i radiowych z innych państw członkowskich.

[12] Add link to RSB opinion

Wniosek powinien również dać pozytywne rezultaty pod względem stosunku korzyści do kosztów. Koszty transakcji związane z weryfikacją praw powinny zmaleć, co zapewni konsumentom większy wybór, nie wpływając negatywnie na sytuację podmiotów praw. Wniosek mógłby ponadto dać posiadaczom praw nowe możliwości w zakresie udzielania licencji i przyczynić się do wygenerowania dodatkowych dochodów z licencji.

- **Sprawność regulacyjna i uproszczenie**

Wniosek przyczyni się do obniżenia kosztów transakcji ponoszonych przez nadawców telewizyjnych i radiowych oraz dostawców usług retransmisji, a zatem będzie korzystny dla MŚP działających w tym obszarze. Oczekuje się również, że przyniesie on korzyści podmiotom praw, w szczególności indywidualnym podmiotom praw, mikroprzedsiębiorstwom oraz MŚP, które nie mają możliwości zawierania indywidualnych umów licencyjnych z dużą liczbą dostawców usług na różnych terytoriach. Dlatego nie stwierdzono konieczności wprowadzania wyłączeń dla mikroprzedsiębiorstw ani środków łagodzących dla MŚP.

We wniosku dokładnie przeanalizowano i uwzględniono rozwój technologiczny, skupiając się na transmisjach *online* i cyfrowych retransmisjach programów telewizyjnych i radiowych. Z zakresu niniejszego wniosku wyłączono niektóre rodzaje usług transmisji *online* i retransmisji, głównie ze względu na niepewność związaną z bieżącą sytuacją na rynku oraz to, że niektóre usługi powstały bardzo niedawno.

- **Prawa podstawowe**

Jako że wniosek ustanawia systemy licencjonowania dotyczące niektórych rodzajów transgranicznych transmisji *online* i retransmisji w sieciach zamkniętych, będzie miał ograniczony wpływ na prawo autorskie jako prawo własności i na wolność prowadzenia działalności gospodarczej, chronione na mocy art. 17 i 16 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej. Jednocześnie wniosek wpłynie korzystnie na wolność wypowiedzi i informacji chronioną na mocy art. 11 Karty, ponieważ zwiększy transgraniczną podaż programów telewizyjnych i radiowych pochodzących z innych państw członkowskich oraz zwiększy odbiór tych programów.

4. WPŁYW NA BUDŻET

Wniosek nie ma wpływu na budżet Unii Europejskiej.

5. ELEMENTY FAKULTATYWNE

- **Plany wdrożenia i monitorowanie, ocena i sprawozdania**

Pierwszy etap gromadzenia danych powinien nastąpić w momencie wejścia rozporządzenia w życie, aby określić punkt odniesienia dla przyszłych ocen. Proces monitorowania skupiłby się następnie na postępach w obszarze transgranicznej dostępności programów telewizyjnych i radiowych, przy czym gromadzenie danych miałoby miejsce co dwa lub trzy lata.

Na podstawie art. 6 wniosku Komisja dokona przeglądu rozporządzenia i przedłoży Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i Europejskiemu Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu sprawozdanie zawierające główne ustalenia. W sprawozdaniu znajdzie się ocena wpływu rozporządzenia na transgraniczną dostępność dodatkowych usług *online*. Przegląd zostanie przeprowadzony zgodnie z wytycznymi Komisji dotyczącymi lepszego stanowienia prawa.

- **Szczegółowe objaśnienia poszczególnych przepisów wniosku**

Art. 1 zawiera definicje usług objętych środkami (w szczególności „dodatkowych usług *online*" i usług „retransmisji"). Definicje te będą jednolicie stosowane w całej Unii.

Art. 2 określa, że czynności podlegające prawu autorskiemu dotyczące świadczenia dodatkowych usług *online* występują jedynie w państwie członkowskim, w którym dana organizacja radiowa lub telewizyjna ma siedzibę. Pojęcie „głównego przedsiębiorstwa" organizacji radiowej lub telewizyjnej będzie zgodne z prawem Unii.

W art. 3 i 4 uregulowano objętą wnioskiem kwestię wykonywania prawa do retransmisji. Przepisy zawarte w tych artykułach są podobne do przepisów określonych w art. 9 i 10 dyrektywy 93/83/WE w odniesieniu do retransmisji drogą kablową. Art. 3 pozostawia państwom członkowskim pewien zakres swobody, podobnie jak w przypadku retransmisji drogą kablową na mocy dyrektywy 93/83/WE. Art. 3 i 4 zawierają przepisy dotyczące obowiązkowego zbiorowego zarządzania prawami autorskimi i prawami pokrewnymi w odniesieniu do retransmisji, przepisy dotyczące prawnego domniemania reprezentacji przez organizacje zbiorowego zarządzania oraz przepisy dotyczące wykonywania prawa do retransmisji drogą kablową przez organizacje radiowe i telewizyjne.

W art. 5 określono przepisy przejściowe.

Art. 6 stanowi, że Komisja zobowiązana jest dokonać przeglądu rozporządzenia i przedstawić sprawozdanie zawierające główne ustalenia z tego przeglądu. Zobowiązuje on państwa członkowskie do przedkładania Komisji informacji potrzebnych do przygotowania sprawozdania.

W art. 7 określono przepisy końcowe, tj. datę wejścia w życie rozporządzenia oraz datę, od której rozporządzenie będzie stosowane.

2016/0284 (COD)

Wniosek

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

ustanawiające przepisy dotyczące wykonywania praw autorskich i praw pokrewnych mające zastosowanie do niektórych transmisji *online* prowadzonych przez organizacje radiowe i telewizyjne oraz do retransmisji programów telewizyjnych i radiowych

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 114,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego[13],

uwzględniając opinię Komitetu Regionów[14],

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Aby przyczynić się do funkcjonowania rynku wewnętrznego, należy umożliwić szersze upowszechnianie programów telewizyjnych i radiowych pochodzących z innych państw członkowskich z korzyścią dla użytkowników w całej Unii poprzez ułatwienie udzielania licencji na prawa autorskie i prawa pokrewne w odniesieniu do utworów i innych przedmiotów objętych ochroną, które występują podczas nadawania takich programów. Programy telewizyjne i radiowe są ważnym narzędziem promowania różnorodności kulturowej i językowej, spójności społecznej oraz dostępu do informacji.

(2) Rozwój technologii cyfrowych i internetu zmienił sposób rozpowszechniania programów telewizyjnych i radiowych oraz sposób dostępu do takich programów. Coraz więcej użytkowników chciałoby posiadać dostęp do programów telewizyjnych i radiowych, zarówno w czasie rzeczywistego nadawania jak i na żądanie, za pośrednictwem tradycyjnych kanałów takich jak przekaz satelitarny czy sieć kablowa, a także w ramach usług *online*. W związku z tym organizacje radiowe i telewizyjne oprócz nadawania własnych programów telewizyjnych i radiowych coraz częściej oferują dodatkowe usługi *online* związane z emisją, takie jak usługi typu simulcasting czy catch-up. Operatorzy usług retransmisji, którzy gromadzą nadawane programy telewizyjne i radiowe w pakiety i przekazują je użytkownikom równocześnie z pierwotną transmisją programu, bez zmian i w całości, wykorzystują różne techniki retransmisji, takie jak sieć kablowa, przekaz satelitarny, transmisja cyfrowa drogą naziemną, przekaz w systemach sieci zamkniętych opartych na protokole IP, sieć ruchoma czy otwarty internet. Jeżeli chodzi o użytkowników, widoczne jest rosnące

[13] Dz.U. C z , s. .
[14] Dz.U. C z , s. .

zapotrzebowanie na dostęp do programów telewizyjnych i radiowych, które pochodzą nie tylko z ich państwa członkowskiego, lecz również z innych państw członkowskich Unii. Zapotrzebowanie to istnieje również wśród członków mniejszości językowych Unii oraz osób, które mieszkają w innym państwie członkowskim niż ich państwo pochodzenia.

(3) Istnieje szereg barier, które przeszkadzają w świadczeniu usług *online* dodatkowych w stosunku do emisji oraz w świadczeniu usług retransmisji, zakłócając tym samym swobodny przepływ programów telewizyjnych i radiowych w Unii. Organizacje radiowe i telewizyjne transmitują każdego dnia przez wiele godzin programy informacyjne, kulturalne, polityczne, dokumentalne lub rozrywkowe. Programy te zawierają różnorodne treści, np. utwory audiowizualne, muzyczne, literackie czy graficzne, które na mocy prawa unijnego są chronione prawami autorskimi lub prawami pokrewnymi. Skutkuje to złożonym procesem weryfikacji praw należących do wielu podmiotów praw i dotyczących różnych kategorii utworów i innych przedmiotów objętych ochroną. Często zdarza się, że prawa należy zweryfikować w krótkim terminie, w szczególności w przypadku programów informacyjnych czy publicystycznych. Aby udostępniać swoje usługi *online* za granicą, organizacje radiowe i telewizyjne muszą posiadać prawa do utworów i innych przedmiotów objętych ochroną wymagane na wszystkich terytoriach, których to dotyczy, przez co kwestia weryfikacji praw staje się jeszcze bardziej skomplikowana.

(4) Operatorzy usług retransmisji zwykle oferują wiele programów telewizyjnych i radiowych, w których podczas retransmisji występuje wiele utworów i innych przedmiotów objętych ochroną; mają oni bardzo mało czasu na uzyskanie niezbędnych licencji, a więc obciążenie związane z weryfikacją praw jest dla nich bardzo duże. W przypadku podmiotów praw występuje również ryzyko, że ich utwory i inne przedmioty objęte ochroną będą eksploatowane bez zezwolenia lub bez wypłaty wynagrodzenia.

(5) Prawa dotyczące utworów i innych przedmiotów objętych ochroną zostały zharmonizowane między innymi w dyrektywie 2001/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady[15] oraz w dyrektywie 2006/115/WE Parlamentu Europejskiego i Rady[16].

(6) Dyrektywa Rady 93/83/EWG[17] ułatwia przekaz satelitarny i retransmisję drogą kablową programów telewizyjnych i radiowych z innych państw członkowskich Unii. Przepisy tej dyrektywy dotyczące transmisji prowadzonych przez organizacje radiowe i telewizyjne są jednak ograniczone do transmisji satelitarnych, a zatem nie mają zastosowania do usług *online* dodatkowych w stosunku do emisji, natomiast przepisy dotyczące retransmisji programów telewizyjnych i radiowych z innych państw członkowskich są ograniczone do równoczesnej, niezmienionej i pełnej retransmisji drogą przewodową lub bezprzewodową i nie obejmują takiej retransmisji z wykorzystaniem innych technologii.

---

15 Dyrektywa 2001/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 maja 2001 r. w sprawie harmonizacji niektórych aspektów praw autorskich i pokrewnych w społeczeństwie informacyjnym, Dz.U. L 167 z 22.6.2001, s. 10–19.

16 Dyrektywa 2006/115/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. w sprawie prawa najmu i użyczenia oraz niektórych praw pokrewnych prawu autorskiemu w zakresie własności intelektualnej, Dz.U. L 376 z 27.12.2006, s. 28–35.

17 Dyrektywa Rady 93/83/EWG z dnia 27 września 1993 r. w sprawie koordynacji niektórych zasad dotyczących prawa autorskiego oraz praw pokrewnych stosowanych w odniesieniu do przekazu satelitarnego oraz retransmisji drogą kablową (Dz.U. L 248 z 6.10.1993, s. 15–21).

(7) Należy zatem ułatwić transgraniczne świadczenie usług *online* dodatkowych w stosunku do emisji oraz usług retransmisji programów telewizyjnych i radiowych pochodzących z innych państw członkowskich poprzez dostosowanie ram prawnych w odniesieniu do wykonywania praw autorskich i praw pokrewnych dotyczących tych działań.

(8) Dodatkowe usługi *online* objęte niniejszym rozporządzeniem są usługami oferowanymi przez organizacje radiowe i telewizyjne mającymi wyraźny i zależny związek z nadawanym programem. Obejmują one usługi dające dostęp do programów telewizyjnych i radiowych w sposób liniowy równocześnie z emisją oraz usługi dające dostęp, w określonym czasie po emisji, do programów telewizyjnych i radiowych nadanych wcześniej przez organizację radiową lub telewizyjną (tzw. usługi catch-up). Dodatkowe usługi *online* obejmują ponadto usługi dostępu do materiałów, które wzbogacają lub w innych sposób poszerzają programy telewizyjne i radiowe nadawane przez organizację radiową lub telewizyjną, między innymi poprzez zapowiedzi, poszerzanie, uzupełnianie lub analizę treści danego programu. Zapewnianie dostępu do poszczególnych utworów lub innych przedmiotów objętych ochroną, które zostały włączone do programu telewizyjnego lub radiowego, nie powinno być uznawane za dodatkową usługę *online*. Podobnie zapewnianie dostępu do utworów lub innych przedmiotów objętych ochroną niezależnie od emisji, np. usługi zapewniające dostęp do poszczególnych utworów muzycznych lub audiowizualnych, albumów muzycznych lub nagrań wideo, nie jest objęte definicją usługi pomocniczej *online*.

(9) Aby ułatwić weryfikację praw do celów świadczenia dodatkowych usług *online* za granicą, należy ustanowić zasadę państwa pochodzenia w odniesieniu do wykonywania praw autorskich i praw pokrewnych dotyczących czynności mających miejsce w trakcie świadczenia dodatkowej usługi *online*, w trakcie dostępu do tej usługi lub korzystania z niej. Zasada państwa pochodzenia powinna mieć zastosowanie wyłącznie do relacji między podmiotami praw (lub jednostkami reprezentującymi podmioty praw takimi jak organizacje zbiorowego zarządzania) a organizacjami radiowymi i telewizyjnymi oraz wyłącznie do celów świadczenia dodatkowej usługi *online*, dostępu do niej lub korzystania z niej. Zasada państwa pochodzenia nie powinna mieć zastosowania do dalszego publicznego udostępniania ani zwielokrotniania treści chronionych prawami autorskimi lub prawami pokrewnymi i zawartych w dodatkowej usłudze *online*.

(10) Ponieważ uznaje się, że świadczenie dodatkowej usługi *online*, dostęp do niej lub korzystanie z niej następuje wyłącznie w państwie członkowskim, w którym organizacja radiowa lub telewizyjna posiada główne przedsiębiorstwo, podczas gdy faktycznie usługę tę można świadczyć za granicą w innych państwach członkowskich, należy zapewnić, by przy obliczaniu płatności za dane prawa strony uwzględniały wszystkie aspekty dodatkowej usługi *online*, takie jak cechy usługi, odbiorcy, w tym odbiorcy w państwie członkowskim, w którym organizacja radiowa lub telewizyjna posiada główne przedsiębiorstwo, oraz w innych państwach członkowskich, w których uzyskiwany jest dostęp do dodatkowej usługi *online* i korzysta się z tej usługi, oraz wersja językowa.

(11) Zasada swobody umów pozwoli na dalsze ograniczanie eksploatacji praw, których dotyczy zasada państwa pochodzenia określona w niniejszym rozporządzeniu, szczególnie w odniesieniu do niektórych technicznych środków transmisji lub niektórych wersji językowych, o ile wszelkie takie ograniczenia eksploatacji tych praw będą zgodne z prawem unijnym.

(12) Operatorzy usług retransmisji oferowanych za pośrednictwem przekazu satelitarnego, przekazu cyfrowego drogą naziemną, przekazu w systemach sieci zamkniętych opartych na protokole IP, sieci ruchomej i podobnych sieci świadczą usługi równoważne usługom świadczonym przez operatorów usług retransmisji kablowej, kiedy dokonują, do odbioru publicznego, równoczesnej, niezmienionej i pełnej retransmisji pierwotnej transmisji programów telewizyjnych i radiowych z innego państwa członkowskiego, w przypadku gdy ta pierwotna transmisja odbywała się przewodowo lub bezprzewodowo, w tym drogą przekazu satelitarnego, lecz z wyłączeniem transmisji *online*, i przeznaczona była do odbioru publicznego. Powinni oni zatem wchodzić w zakres niniejszego rozporządzenia i korzystać z mechanizmu wprowadzającego obowiązkowe zbiorowe zarządzanie prawami. Z zakresu niniejszego rozporządzenia należy wyłączyć usługi retransmisji oferowane w otwartym internecie, ponieważ mają one odmienne cechy. Nie są one związane z żadną konkretną infrastrukturą, a ich zdolność do zapewnienia kontrolowanego otoczenia jest ograniczona w porównaniu np. z siecią kablową lub z systemami sieci zamkniętych opartych na protokole IP.

(13) Aby zagwarantować pewność prawa operatorom usług retransmisji oferowanych za pośrednictwem przekazu satelitarnego, przekazu cyfrowego drogą naziemną, przekazu w systemach sieci zamkniętych opartych na protokole IP, sieci ruchomej i podobnych sieci oraz aby zniwelować różnice w prawie krajowym w odniesieniu do takich usług retransmisji, należy zastosować zasady podobne do zasad stosowanych wobec retransmisji drogą kablową, określonych w dyrektywie 93/83/EWG. Zasady określone w tej dyrektywie obejmują zobowiązanie do wykonania prawa do przyznania lub nieprzyznania zezwolenia operatorowi usługi retransmisji poprzez organizację zbiorowego zarządzania. Pozostaje to bez uszczerbku dla dyrektywy 2014/26/UE[18], a w szczególności do jej przepisów dotyczących praw podmiotów praw w odniesieniu do wyboru organizacji zbiorowego zarządzania.

(14) Wszelkie prawa samych organizacji radiowych i telewizyjnych w odniesieniu do własnych emisji, w tym prawa związane z treścią takich programów, powinny być wyłączone z systemu obowiązkowego zbiorowego zarządzania prawami mającymi zastosowanie do retransmisji. Na ogół operatorów usług retransmisji łączą z organizacjami radiowymi i telewizyjnymi bieżące stosunki handlowe, w związku z czym tożsamość tych organizacji jest operatorom usług retransmisji znana, a zatem weryfikacja praw przez te organizacje jest stosunkowo prosta. Uzyskiwanie niezbędnych licencji od organizacji radiowych i telewizyjnych nie jest zatem dla operatorów usług retransmisji tak dużym obciążeniem, jak uzyskiwanie licencji od podmiotów praw w przypadku utworów i innych przedmiotów objętych ochroną zawartych w retransmitowanych programach telewizyjnych i radiowych. Nie ma zatem potrzeby uproszczenia procesu udzielania licencji w odniesieniu do praw organizacji radiowych i telewizyjnych.

(15) Aby zapobiec obchodzeniu zasady państwa pochodzenia poprzez przedłużanie obowiązujących już umów dotyczących wykonywania praw autorskich i praw pokrewnych związanych ze świadczeniem dodatkowej usługi *online*, dostępem do niej lub korzystaniem z niej, należy zastosować zasadę państwa pochodzenia także do obowiązujących umów z zachowaniem okresu przejściowego.

---

[18] Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/26/UE z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie zbiorowego zarządzania prawami autorskimi i prawami pokrewnymi oraz udzielania licencji wieloterytorialnych dotyczących praw do utworów muzycznych do korzystania *online* na rynku wewnętrznym, Dz.U. L 84 z 20.3.2014, s. 72–98.

(16) Niniejsze rozporządzenie nie narusza praw podstawowych ani zasad uznanych w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej. Mimo iż może dojść do zakłóceń w wykonywaniu praw podmiotów praw w zakresie, w jakim wymagane jest obowiązkowe zbiorowe zarządzanie do celów wykonywania prawa do publicznego udostępniania w odniesieniu do usług retransmisji, wprowadzenie tego warunku w ukierunkowany sposób w odniesieniu do konkretnych usług jest niezbędne, przy czym warunek ten umożliwia również szersze upowszechnianie programów telewizyjnych i radiowych za granicą poprzez ułatwienie weryfikacji tych praw.

(17) Aby osiągnąć cel polegający na promowaniu transgranicznego świadczenia dodatkowych usług *online* i ułatwianiu retransmisji programów telewizyjnych i radiowych pochodzących z innych państw członkowskich, należy przyjąć rozporządzenie, które będzie bezpośrednio stosowane w państwach członkowskich. Rozporządzenie jest niezbędne w celu zagwarantowania, by zasady były stosowane we wszystkich państwach członkowskich w jednolity sposób i by wchodziły w życie w tym samym czasie w odniesieniu do wszystkich odpowiednich transmisji i retransmisji. Rozporządzenie stosowane bezpośrednio zmniejsza rozdrobnienie prawne i zapewnia większą jednolitość, gdyż wprowadza zharmonizowane zasady, które sprzyjają swobodnemu przepływowi programów telewizyjnych i radiowych pochodzących z innych państw członkowskich.

(18) W określonym terminie po wejściu w życie rozporządzenia należy przeprowadzić jego przegląd, aby ocenić między innymi zakres, w jakim zwiększyło się transgraniczne świadczenie dodatkowych usług *online* z korzyścią dla konsumentów europejskich, a zatem również z korzyścią dla zwiększonej różnorodności kulturowej w Unii.

(19) Ponieważ cel niniejszego rozporządzenia, a mianowicie wspieranie transgranicznego świadczenia dodatkowych usług *online* i ułatwianie retransmisji programów telewizyjnych i radiowych pochodzących z innych państw członkowskich, nie może zostać osiągnięty w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, natomiast ze względu na jego rozmiary i skutki możliwe jest lepsze jego osiągnięcie na poziomie Unii, Unia może przyjąć środki zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności, określoną w tym artykule, niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia jego celu. Jeżeli chodzi o transgraniczne świadczenie dodatkowych usług *online*, w niniejszym rozporządzeniu ustanawia się mechanizmy wspomagające, aby ułatwić weryfikację praw autorskich i praw pokrewnych. Niniejsze rozporządzenie nie zobowiązuje organizacji radiowych i telewizyjnych do świadczenia takich usług za granicą. Nie zobowiązuje ono również operatorów usług retransmisji do włączania do swoich usług programów telewizyjnych i radiowych pochodzących z innych państw członkowskich. Niniejsze rozporządzenie dotyczy wyłącznie wykonywania niektórych praw do retransmisji w zakresie niezbędnym do uproszczenia udzielania licencji na prawa autorskie i prawa pokrewne w związku z takimi usługami i wyłącznie w odniesieniu do programów telewizyjnych i radiowych pochodzących z innych państw członkowskich Unii,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1
Definicje

Do celów niniejszego rozporządzenia stosuje się następujące definicje:

a) „dodatkowa usługa *online*" oznacza usługę *online* polegającą na przekazywaniu do odbioru publicznego, przez organizację radiową lub telewizyjną lub pod jej kontrolą i na jej odpowiedzialność, programów radiowych lub telewizyjnych równocześnie z ich emisją przez organizację radiową lub telewizyjną lub w określonym czasie po ich nadaniu przez tę organizację oraz na przekazywaniu wszelkich materiałów dodatkowych w stosunku do emisji, wyprodukowanych przez tę organizację radiową lub telewizyjną lub dla tej organizacji;

b) „retransmisja" oznacza równoczesną, niezmienioną i pełną retransmisję, inną niż retransmisja drogą kablową zdefiniowana w dyrektywie 93/83/EWG i inną niż retransmisja dokonywana w ramach usługi dostępu do internetu zdefiniowanej w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2120[19], przeznaczona do publicznego odbioru pierwotnej transmisji z innego państwa członkowskiego programów telewizyjnych lub radiowych przeznaczonych do odbioru publicznego, dokonanej przewodowo lub bezprzewodowo, w tym drogą przekazu satelitarnego, lecz z wyłączeniem transmisji *online,* pod warunkiem że takiej retransmisji dokonuje strona inna niż organizacja radiowa lub telewizyjna, która przeprowadziła pierwotną transmisję lub pod której kontrolą i na której odpowiedzialność taka transmisja została przeprowadzona.

Artykuł 2

Zastosowanie zasady państwa pochodzenia do dodatkowych usług online

1) Czynności publicznego udostępniania i podawania do wiadomości następujące podczas świadczenia dodatkowej usługi *online* przez organizację radiową lub telewizyjną lub pod jej kontrolą i na jej odpowiedzialność oraz czynności zwielokrotniania niezbędne w celu świadczenia dodatkowej usługi *online*, dostępu do niej lub korzystania z niej uznaje się, do celów wykonywania praw autorskich i praw pokrewnych dotyczących tych czynności, za występujące wyłącznie w państwie członkowskim, w którym organizacja radiowa lub telewizyjna posiada główne przedsiębiorstwo.

2) Przy ustalaniu kwoty opłaty za prawa podlegające zasadzie państwa pochodzenia określonej w ust. 1 strony uwzględniają wszystkie aspekty dodatkowej usługi *online,* takie jak cechy dodatkowej usługi online, odbiorcy i wersja językowa.

Artykuł 3

Wykonywanie praw do retransmisji przez podmioty praw inne niż organizacje radiowe i telewizyjne

1) Podmioty praw autorskich i pokrewnych inne niż organizacje radiowe i telewizyjne mogą wykonywać swoje prawa do udzielenia lub odmowy udzielenia zezwolenia na retransmisję wyłącznie poprzez organizację zbiorowego zarządzania.

2) Jeżeli podmiot praw nie przekazał zarządzania prawem, o którym mowa w ust. 1, organizacji zbiorowego zarządzania, uznaje się, że upoważnienie do zarządzania tym prawem w imieniu tego podmiotu praw posiada organizacja zbiorowego zarządzania

[19] Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2120 z dnia 25 listopada 2015 r. ustanawiające środki dotyczące dostępu do otwartego internetu oraz zmieniające dyrektywę 2002/22/WE w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników, a także rozporządzenie (UE) nr 531/2012 w sprawie roamingu w publicznych sieciach łączności ruchomej wewnątrz Unii, Dz.U. L 310 z 26.11.2015, s. 1.

prawami tej samej kategorii na terytorium państwa członkowskiego, dla którego operator usługi retransmisji stara się zweryfikować prawa do retransmisji.

3) Jeżeli na terytorium tego państwa członkowskiego zarządzaniem prawami tej kategorii zajmuje się więcej niż jedna organizacja zbiorowego zarządzania, podmiot praw może wybrać, którą z tych organizacji zbiorowego zarządzania uznaje się za upoważnioną do zarządzania jego prawem. Jeżeli w takiej sytuacji podmiot praw nie wybierze organizacji zbiorowego zarządzania, to organizację zbiorowego zarządzania, którą uznaje się za upoważnioną do zarządzania prawem tego podmiotu praw, wskazuje państwo członkowskie, dla którego terytorium operator usługi retransmisji stara się zweryfikować prawa do retransmisji.

4) Podmiot praw ma te same prawa i obowiązki wynikające z umowy między operatorem usługi retransmisji a organizacją zbiorowego zarządzania, którą uznaje się za upoważnioną do zarządzania jego prawami, co podmioty praw, które upoważniły daną organizację zbiorowego zarządzania, oraz może wysuwać roszczenia do tych praw w terminie ustalonym przez dane państwo członkowskie, nie krótszym niż trzy lata od daty retransmisji, która zawierała jego utwór lub inne przedmioty objęte ochroną.

5) Państwo członkowskie może postanowić, że jeżeli podmiot praw zezwoli na pierwotną transmisję utworu lub innego przedmiotu objętego ochroną na terytorium tego państwa, uznaje się, że wyraził on zgodę, aby jego prawa do retransmisji wykonywane były nie indywidualnie, lecz zgodnie z przepisami niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 4
Wykonywanie praw do retransmisji przez organizacje radiowe i telewizyjne

Art. 3 nie ma zastosowania do praw wykonywanych przez organizację radiową lub telewizyjną w odniesieniu do własnych transmisji, niezależnie od tego, czy dane prawa należą do tej organizacji, czy też zostały na nią przeniesione przez inny podmiot praw autorskich lub praw pokrewnych.

Artykuł 5
Przepis przejściowy

Umowy w sprawie wykonywania praw autorskich i praw pokrewnych dotyczących czynności publicznego udostępniania i podawania do wiadomości następujących w trakcie świadczenia dodatkowej usługi *online* oraz czynności zwielokrotniania niezbędnych do celów świadczenia dodatkowej usługi *online*, dostępu do niej lub korzystania z niej obowiązujące w dniu *[the date mentioned in Article 7(2), to be inserted by OPOCE]* r. podlegają przepisom art. 2 od dnia *[the date mentioned in Article 7(2) + 2 years, to be inserted by OPOCE]* r., jeżeli wygasają po tej dacie.

Artykuł 6
Przegląd

1) Nie później niż *[3 years after the date mentioned in Article 7(2) to be inserted by OPOCE]* r. Komisja dokona przeglądu niniejszego rozporządzenia i przedłoży Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i Europejskiemu Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu sprawozdanie zawierające główne ustalenia.

2) Państwa członkowskie przedkładają Komisji wszelkie informacje potrzebne do przygotowania sprawozdania, o którym mowa w ust. 1.

Artykuł 7
Przepisy końcowe

1) Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

2) Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia *[6 months following the day of its publication, to be inserted by OPOCE]* r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego	*W imieniu Rady*
Przewodniczący	*Przewodniczący*